

ны подтверждяванія, които не ще сѣтъ въ положеніе да изобличѣ.

« Приготвилъ сѣтъ този мемоаръ; той трѣба да са прочете, не отъ Герцога де-Лерма, но отъ самага царя, отъ него сжщия.

« Ето сѣ какво ищехъ да натоварѣхъ племенника си, на когото, поради възрастта му, е дозволенъ вхождѣ въ сѣвѣта. Никой днесъ оевѣнь него нема таквази смѣлость, нито самыйтъ маркизъ де-Миранда, нашыйтъ роднина, и предсѣдатель на кастильскыя свѣтъ, защото ще си направи врагъ герцога де-Ларма ще подпадне на гнѣва му, а днесъ въ Испанія, приложи старецътъ като си наведе главата никой нема таквази смѣлость.

— Не, отговори Гезидъ който чу сѣ вниманіе разказа, намѣрватъ са еще въ Испанія сѣрца, които презиратъ сѣка опасность за единъ пріятель; но тѣ нематъ вхождѣ въ палата.

— Туй разумѣвахъ, отговори горчиво д'Агвиларъ.

— Тѣ немогатъ да приближѣтъ царя, слѣдоваше Гезидъ но намѣрватъ са, мыслихъ, и други средства за да стигне человекъ до него. Повѣри на мене този мемоаръ, и въ растояніе на петнадесетъ може бы дни, ще го доставѣхъ въ рждѣтъ му на него сжщия, чрезъ едно лице, на което никой не ще има подозрѣніе, и което не са бон герцога де-Лерма. А вый, не оставяйте туй убѣжище, дѣто не е възможно да вы открижѣтъ, и възложѣте надѣждытъ си на мене.»

И безъ да объеви плана си, на който опасностьта желаше той единъ да поеме, той поиска да трѣгне тосъ часъ посрѣдъ ноцъ, и едва снолучихъ да го спржѣтъ до заранѣта.

Между туй той поиска подрѣбны извѣтія отъ д'Агвилара за похода и особенно за лорда-Монтжоя, сѣ когото са бѣ запозналъ едно време въ Кадиксѣ, когато предлежѣше да са заключи единъ тайнъ търговскый трактатъ помежду Маврытъ на Валенція и подданныцытъ на царицата Елизавета. Като моляше и увѣряваше изново д'Агвилара да са не отчайва и